

HOOFDSTUK 1

‘De angst komt pas als het echte liefde is’, zei tante Lottie altijd, met haar gebroken accent dat anderen opviel maar mij nooit. ‘Het soort liefde dat zich zo diep in je nestelt dat het je verandert. Als je dat kwijtraakt, voelt het alsof je een stukje van jezelf verliest.’

Dat gevoel zit nu als een knoop in mijn maag, alleen niet op de manier waarop ik dacht dat haar woorden ooit zouden uitkomen – niet om een jongen, niet om Declan. Deze alles-overheersende, door liefde gevoede angst is er door háár.

‘Ik wil je alleen even waarschuwen. Het zal een beetje anders zijn als je hier bent.’ De stem van mijn moeder klinkt door de speakers van de auto.

‘Ik weet het. Dat is ... dat is prima. Ik ben er over twintig minuten. Hou van je, mam’, zeg ik snel, waarbij mijn vinger al boven de rode knop zweeft.

Ze slaakt zo’n typische zucht van een moeder die weet dat ze haar dochter niet voor onvermijdelijke pijn kan behoeden. ‘Oké. Ik hou nog meer van jou, lieverd. Tot zo.’

Het gesprek is afgelopen. Ik slik, pak het stuur steviger vast. Voor me ligt een tweebaansweg die langs een steile klif slingert, met daaronder golven die hard tegen de kust beuken.

Als ik door de tunnel rijdt die je van een weidse, open lucht voert naar een stadje dat bijna té knus voelt om echt te zijn, probeer ik de schoonheid te zien met de blik van de toeristen die hier iedere zomer toestromen. Bomen hangen als een soort

overkapping over de straat, alsof het dorp een baret draagt, en aan de schattige huisjes die eruitzien alsof ze door elfjes zijn gebouwd, hangen bloemen die het hele jaar door lijken te bloeien.

Een paar bochten verder kom ik in de buurt van mijn ouderlijk huis – of eigenlijk: het huis van oudtante Lottie. Maar ik wil nog even ergens stoppen. Misschien stel ik het gewoon uit, bang voor wat ik straks aantref als ik aankom, maar ik sla linksaf richting het schilderachtige dorpsplein.

Seabrook heeft precies één boekwinkel, die alleen geopend is in het drukke toeristenseizoen – en te zien aan de drommen mensen is dat nu. Om de paar meter moet ik stoppen voor groepjes voetgangers. Vaders met heuptasjes, gevolgd door kinderen in oversized sweaters met Seabrook erop, ijsjes die al half gesmolten zijn in hun hand.

Tegen alle verwachtingen in vind ik een parkeerplek recht voor de winkel. Ik haal diep adem en duw de zware eiken deur open van Seabrook's Books and Nooks, in de wetenschap dat de kans dat ik iemand van vroeger tegenkom behoorlijk groot is.

De fijne geur van oud papier komt me tegemoet en meteen voel ik mijn schouders ontspannen. In elke stad waar ik kom, ga ik als eerste naar een boekwinkel, zelfs hier in het stadje dat ik op mijn duimpje ken. Zoals ik al verwacht had, heb ik nog geen drie stappen in de afdeling romans gezet als mijn vermoeden werkelijkheid wordt.

‘Nee, maar,’ zegt een bekende stem, ‘Blair?’

Langzaam draai ik me om. Tussen de boekenkasten door kijkt een meisje me aan. Ze draagt een grote vierkante bril en een slordige knot, en ze kijkt me afwachtend aan. Gelukkig herken ik haar.

‘Hé, Rosie’, zeg ik met een flauwe glimlach.

We waren nooit echt vriendinnen op school, maar ze was altijd aardig. Ze zat achter in de klas en glimlachte naar me als ik haar tegenkwam op de gang.

‘Wat doe jij hier weer? Ik dacht dat je naar New York zou verhuizen of zo?’ Ze gebaart vaag in de lucht en komt dichterbij.

Ik ben even verrast door haar directheid. Misschien ben ik vergeten hoeveel iemand in vier jaar tijd kan veranderen, maar Rosie stond vroeger juist bekend als iemand die nauwelijks praatte.

‘Eh, nou ...’ Ik wrijf over mijn nek. ‘Mijn tante is ziek. Dus ik ben teruggekomen om bij haar te zijn.’ Ik laat mijn hand zakken en probeer te glimlachen, zodat ze zich niet ongemakkelijk hoeft te voelen.

‘Oh, Blair, wat erg. Het spijt me, ik wist niet ...’

Voordat ze verder kan stamelen, vertel ik haar de details, of misschien doe ik dat wel om het zelf ook echt te laten landen. ‘Uitgezaaide longkanker. Het kwam uit het niets en is heel snel gegaan.’ Ik zeg het alsof ik het weerbericht voorlees. Alsof dat helpt.

‘Maar het komt goed’, voeg ik eraan toe.

Goed gedaan, denk ik. In plaats van ongemerkt weg te glippen, heb ik Rosie in mijn leven toegelaten. Maar als ik de gepijnigde blik op haar gezicht zie, half medelevend, half in paniek, onzeker over hoe ze op dit nieuws moet reageren, weet ik niet meer of dat zo’n goed idee was.

Rosie knikt alleen maar en kijkt naar haar friemelende vingers, wat ik opvat als een teken dat ik dit voor ons beiden pijnlijke gesprek kan afronden en mijn zoektocht tussen de romans kan hervatten.

Ik heb gisteravond een boek op mijn e-reader uitgelezen en daar wil ik nu een fysiek exemplaar van hebben. Onnozel, dat weet ik zelf ook wel, maar op dit moment neem ik elk beetje dopamine dat ik kan krijgen. Alles om me voor te bereiden op wat komt.

Normaal voelt het alsof ik kan uitademen als ik de keitjes op de oprit van tante Lottie oprijd. Vandaag lijkt het alsof ik vergeten ben hoe je moet ademen. De oprit loopt in een rondje voor het grote huis. Het huis is bruin gepleisterd en heeft een houten dak, alsof het uit de natuur zelf is gegroeid. Aan de zijkanten zitten moderne ramen, maar de gordijnen zijn gesloten, waardoor mijn maag nog verder samen samentrekt.

Beelden van vroeger, van Lottie die me achterna zat in de tuin, schieten door mijn hoofd. Ik probeer niet te denken aan hoe verzwakt ze er nu bij ligt.

Mijn oudtante Lottie vluchtte in 1975 uit Saigon toen de stad viel en door communisten werd overgenomen. Ze heeft me ooit tot in detail verteld hoe ze op haar twintigste alles achterliet en op een boot stapte die bedoeld was voor tweehonderd mensen, maar waar er uiteindelijk duizend op zaten. Wanhopig en kapot van verdriet deed iedereen alles om het land te ontvluchten en hun leven achter te laten.

Eten werd gerantsoeneerd, maar alsnog was er niet genoeg. Lottie lag zeven dagen lang op een stapelbed, verstopt ergens onder in het schip, zo stil mogelijk, zo gedachteloos mogelijk, tot ze eindelijk een buurland bereikten.

Daarna wachtte ze maandenlang tot er een gezin in Amerika was dat haar wilde opvangen. Dat werd uiteindelijk een familie in Orange County. Later ontdekte ze Seabrook en werd verliefd op de stranden, de cipressen, de met mos bedekte rieten daken. Ze ging er wonen nog voordat toeristen het ontdekten, en begon een kleine buurtwinkel in plaats van dat ze ging studeren in dit land met een taal die ze nauwelijks sprak. Algauw opende ze een tweede locatie en uiteindelijk werden het er zeven.

Lottie wist hoe het was om alles kwijt te raken. Toen mijn moeder en de vijfjarige ik bij haar op de stoep stonden, op de vlucht voor een gewelddadige echtgenoot, mijn vader, nam ze ons dus op in haar huis. En uiteindelijk ook in haar hart. Ik haal

diep adem en zet me schrap om de vrouw te ontmoeten die me heeft grootgebracht.

Terwijl ik naar binnen loop, valt de griezige stilte me meteen op voordat ik beseft waarom het zo treurig voelt. Lottie zit niet bij het raam, waar ze normaal een deuntje zit te fluiten of de krant te lezen.

‘Mam? Lottie?’ roep ik.

‘Boven!’ roept mijn moeder.

Ik ren de wenteltrap op, naar Lotties kamer. Als ik binnenkom, probeer ik mijn schrik te verbergen bij de aanblik van Lottie in een verstelbaar ziekenhuisbed, gekleed in een van haar mooie bloemenjurken.

Mijn ogen schieten naar mijn moeder. Ze glimlacht bevestigend naar me en opent haar armen terwijl ik op haar afsnel.

Haar troostende geur wikkelt zich om mijn hart en ik sla mijn armen stijf om haar heen.

‘Hoi mam’, fluister ik met mijn gezicht in haar hals. ‘Ik heb je gemist.’

‘Ik jou ook, lieverd.’

Dan draai ik me naar het bed en buig me voorover.

‘En Lottie!’ Mijn stem schiet omhoog, in de hoop de sombere sfeer op te vrolijken. ‘Hoe krijg je het voor elkaar om er zó goed uit te zien in dit armzalige bed?’ Ik geef een speelse tik tegen het bed in een poging mijn ongemak te verbergen, want ondertussen neem ik in me op hoe slecht ze eruitziet in dit ziekenhuisbed.

Ze lacht zachtjes en haar ogen twinkelen nog steeds als haar schouders zachtjes op en neer gaan.

‘Kom hier, mijn lieve meisje.’ Ze pakt mijn hoofd vast, trekt me naar zich toe en geeft me haar beroemde ‘snuffelkus’ – eerst een diepe inademing die eindigt in een kus op mijn wang.

Dat belachelijke geluid van haar agressieve inhalering op mijn wang maakte me altijd aan het lachen.

‘Gefeliciteerd met je diploma, *con*’, zegt ze. ‘Ik ben zo trots op je.’

Haar stem is zwakker en mijn ogen vullen zich meteen met tranen.

‘Niet huilen, *con*’, zegt ze, terwijl ze met haar hand voor mijn gezicht wappert. ‘Ik heb een mooi leven gehad. Alles wat ik ooit gewild heb, is hier bij me.’ Ik kijk naar mijn moeder, die in de hoek van de kamer staat en probeert zich groot te houden. ‘Laat dit je niet neerhalen, oké? Ik lig hier prima. Ik wil dat je geniet! Van het leven geniet.’

Zelfs na vijftig jaar hoor je haar accent nog. Ik zal er altijd van blijven houden. Hoe ze gebrekkig haar levenswijsheden met me deelt of meervoudsvormen vergeet.

Hoeveel pijn ze ook heeft, ik weet dat ze alles zal doen om het voor me verborgen te houden. Zij en mijn moeder doen dat altijd. Ze moedigen me altijd aan om sterk te zijn, door te gaan, wat er ook gebeurt.

Ik geef haar nog een knuffel en besef dat dit broze lichaam al de liefde bevat die ik in mijn jeugd gevoeld heb. En nu wordt het langzaam kapotgemaakt door kanker.

‘Ik hou van je’, fluister ik hees in haar oor. Ik veeg mijn tranen weg en ga dan op de stoel naast haar zitten, maar meteen spreekt Lottie me streng toe.

‘Nee, nee, kindje! Je bent eindelijk weer thuis. Ga eropuit.’

Ik frons en probeer haar blik te vangen.

‘Lottie, doe niet zo gek ...’

‘Lieverd’, zegt ze hees. ‘Ik maak geen grapje. Alsjeblieft, geniet van deze prachtige dag. Ik ben er straks ook nog.’

Ik word stil en weet niet goed wat ik moet doen.

‘Vooruit! Weg jij!’ Ze wappert theatraal met haar handen tot dat ik opsta. ‘Doorlopen!’ Pas als ik bijna de deur uit ben, stopt ze.

‘Oké, oké’, zeg ik zacht, waarna ik nog een keer mijn hoofd om de hoek van de deur steek. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou, *con*. En nu ga je wat leuks doen!’

HOOFDSTUK 2

Twee weken geleden kreeg ik 'hét telefoontje'. Als jij ook wel eens 'hét telefoontje' hebt gekregen, dan weet je helaas wat ik bedoel. Het telefoontje dat ervoor zorgt dat jouw verhaal een vóór en een ná krijgt, aan beide kanten afgesloten. Wat het ook was waar je mee bezig was, het lijkt belachelijk onbenullig in vergelijking met de woorden die je door de telefoon hoort.

Ik zat op een door de oceaan verweerd bankje dat uitkeek over de ruwe golven van Malibu toen de podcast waarnaar ik zat te luisteren onderbroken werd door Hopelessly Devoted to You, mijn ringtoon. Op het scherm van mijn telefoon verscheen een foto van mijn glimlachende moeder met haar donkere haar.

'Hai maaaaam!' zei ik lijkig, met gemaakte desinteresse.

'Hoi lieverd. Bel ik gelegen?' Haar anders zo lichte, zoete stem klonk nu gespannen. Ik verstijfde en ging rechtop zitten.

'Ja, hoor. Wat is er?'

'Het gaat over tante Lottie. Ik wilde je even laten weten dat we besloten hebben palliatieve thuiszorg voor haar te regelen. De kanker ontwikkelt zich nog veel sneller dan de artsen verwacht hadden, dus we hebben het moeilijke besluit moeten nemen om alle behandelingen stop te zetten en ...' Mijn oren begonnen te suizen en haar stem stierf weg.

Het voelde alsof mijn lichaam vanbinnen kantelde, alsof alles niet echt was. Mijn vingers tintelden en mijn blik werd wazig.

Er dook een herinnering op van Lottie die in een van haar lange bloemenjurken door de keuken zwierde en in het Vietnamees *The Butterfly Song* zong.

'Kìa con buróm vàng, Kìa con buróm vàng!' zong ze voor me, met opgetrokken wenkbrauwen en een rok die om haar heen wapperde terwijl ze over de houten vloer leek te zweven. Ik zat altijd giechelend toe te kijken, volledig in beslag genomen door haar schoonheid. Haar stem was als een veilige cocon. Ze was een tweede moeder, een oma, een beste vriendin, en dat allemaal in een klein, prachtig lijf.

'I-ik kom zo gauw mogelijk naar huis, mam. Dit is nu het allerbelangrijkste. Ik zorg wel dat iemand ...' Mijn gedachten sloegen op hol toen ik probeerde te bedenken hoe ik de universiteit twee weken voor het afstuderen kon achterlaten, hoe ik die baan bij dat advieskantoor in New York kon laten schieten.

'Nee, lieverd. Ik wil dat je eerst afstudeert. Maak je nog maar geen zorgen. Ze ligt hier comfortabel en de verpleegkundigen komen twee keer per week langs. Zorg maar gewoon dat je bedenkt hoe je hier in de zomer kunt zijn, oké?' zei mijn moeder op sussende toon.

'Ik zal er sowieso zijn. Er is geen plek waar ik liever wil zijn', zei ik met klem, hoewel ik nog geen concreet plan had om die belofte waar te maken. Palliatieve thuiszorg betekende toch dat het einde in rap tempo naderde?

Mijn moeder is altijd bang geweest om mensen tot last te zijn – het tegenovergestelde van de stereotype bemoeizuchtige moeder. Ze is soms zo voorzichtig in haar pogingen om niet te veel te vragen, dat het weleens voelt alsof ik zomaar van haar en Lottie zou kunnen wegdrijven en nooit meer van hen zou horen als ik niet degene was die af en toe contact opnam en hen in mijn leven betrok. Ik kon er niet op vertrouwen dat mijn moeder eerlijk was over de ernst van de situatie. Het zou zomaar kunnen dat Lottie morgen zou sterven en dat mijn

moeder me nog steeds aanmoedigde om naar New York te gaan en me geen zorgen te maken.

Er waren inmiddels twee weken voorbijgegaan sinds dat telefoontje dat mijn leven op zijn kop zette, en nu liep ik hier met mijn enorme koffer die over het pad met kinderkopjes stuitte op weg naar het gastenverblijf.

Ik had ook in mijn oude slaapkamer kunnen slapen, maar dat idee bezorgde me kippenvel. Je kinderkamer van vroeger geeft je het gevoel dat alle jaren die je geprobeerd hebt vooruitgang te boeken in het leven allemaal voor niets zijn geweest.

Als Lotties erf een eiland was, dan was het gastenverblijf een vuurtoren op een klif. Als kind gaf het korte wandelingetje over het knusse pad dat naar een klein huisje met een ronde houten deur liep me altijd het gevoel in *The Hobbit* te spelen.

Maar nu ik mijn spullen achter me aan trek, zie ik niets van dat alles. Ik voel me verdoofd van de schok. Lottie voor het eerst na dat telefoongesprek zien was nog erger dan ik me had voorgesteld. De laatste keer dat ik haar had gezien, was ze wel ziek, maar dartelde ze nog steeds in haar bloemetjesjurk door de keuken.

Ik duw de houten deur van het gastenverblijf open en de geruststellende geur van oude kleding en fris beddengoed komt me tegemoet. Mijn blik valt op de houten kapstok in de hoek. Aan de bovenste haak hangt een oud geel vissershoeetje. Meteen komen er herinneringen boven van tripjes met Lottie naar het strand op haar vrije dagen. Ze hielp me 'hottubs' te bouwen in het zand: zelf gegraven kuilen die we vulden met zeewater, waarna we erin gingen zitten als kreeften in een pan. Het is alsof mijn hart wordt samengeknepen door een hand in mijn binnenste. Met moeite haal ik diep adem en sleep mijn bagage naar binnen. Iets zegt me dat dit gevoel in de toekomst nog veel vaker zal komen.

Ik loop door de kleine slaapkamer naar de met groene tegeltjes betegelde badkamer en zet de douche aan op de heetste

stand. Terwijl ik wacht tot het water warm is, laat ik mijn blik door de slaapkamer gaan. Ik probeer te genieten van de gezellig ingerichte kamer in plaats van ruimte te geven aan het toenemende gevoel van angst in mijn maag.

Dan vang ik een glimp van mezelf op in de met schelpen omrande spiegel en schrik. Ik kijk nog eens wat beter. Mijn lichaam ziet er leeggelopen uit, alsof het al eerder dan mijn hoofd begonnen is met het verwerken van het nieuws.

Ik haal mijn vingers door de lokken die mijn gezicht omlijsten en veeg de tranen onder mijn vermoeide ogen vandaan. Mijn telefoon trilt. Ik kijk op het scherm en zie een herinnering van mijn Google-agenda voor vandaag over precies drie maanden: 'Eerste dag Ernst & Young'. Ik voel mijn schouders aanspannen. Ik verwijder de herinnering, gooi mijn telefoon op het bed en stap dan onder de aangename hete stralen van de douche.

Ik had de consultancybaan aangeboden gekregen waar ik tijdens mijn hele studie aan Pepperdine University mijn zinnen op had gezet. Tot het telefoontje over Lotties gezondheid was ik van plan geweest om naar New York te verhuizen en de komende jaren een leven aan te gaan met werkdagen van twaalf tot veertien uur. Ik had ernaar uitgekeken om eindelijk bereikt te hebben wat al zo lang mijn doel geweest was.

'Heb je eigenlijk iets van een New York-bucketlist?' had Faye, mijn beste vriendin van de universiteit, op een avond gevraagd.

Ik knipperde verbaasd en zei: 'Wat bedoel je met een bucketlist?'

'Nou, heb je de leuke outfits die je naar je werk aantrekt al bedacht en de leuke cafés waar je cocktails gaat drinken en misschien wel een beroemdheid tegen het lijf loopt?' verduidelijkte ze, en keek me verwachtingsvol aan.

Maar ik was met stomheid geslagen. Deze baan ging voor mij nooit om genieten van mijn werk, om een bruisend sociaal

leven of wonen in een grote stad. Dat alles verbleekte bij de blik die ik op mijn moeders gezicht verwachtte wanneer ik haar het nieuws zou vertellen: 'Je kunt met pensioen.'

De enige reden dat ik uit Seabrook wegging, was om de best mogelijke baan te vinden, zodat mijn moeder niet meer achter de kassa hoefde te staan in een van Lotties buurtwinkels. Ik wilde haar haar vrijheid teruggeven. Haar leven had al zo lang om mij gedraaid; ik wilde iets voor haar terugdoen. Ik wilde dat ze zorgeloos met vriendinnen kon afspreken of misschien zelfs wel weer eens ging daten. Ik wilde dat ze iets deed puur omdat ze daar zin in had, niet omdat ik het voor mij moest.

Maar nu was ik hier, de baan was opgeschort.

Dat was natuurlijk prima. Ik wilde nu niets liever dan bij Lottie zijn. Maar tegelijkertijd voelde het alsof ik mijn moeder in de steek liet. Ze zou het nooit zou zien, omdat ze nooit om mijn hulp gevraagd had. Haar leven draaide erom dat ik het mijne kon leven. Maar ik wilde er juist voor zorgen dat zij háár leven kon leven.

Ik laat mijn gedachten afdwalen naar de veelbelovende eerste dagen van mijn vrienden na hun afstuderen. Faye, die haar kleding in een inloopkast hangt, haar nieuwe man een kus op zijn wang geeft en hem de deur uit stuurt om genoeg geld voor hen allebei te verdienen. En Roshi, die felicitaties ontvangt van familieleden als ze vertelt dat ze is toegelaten tot een prestigieuze rechtenstudie.

Hún toekomst ontvouwt zich, terwijl het voelt alsof die van mij met geweld is teruggeveerd.

Net verhuisd naar een piepklein huisje achter een villa die ik niet heb verdiend, terug naar af in mijn geboortestad. Wat een schokkende ironie. Mijn vrienden zijn het landhuis. Ik ben het gastenverblijf.

Ik zet de kraan uit, ruk een roze handdoek van het rek en droog me snel af. Ik ben nog maar net aangekomen, maar ik wil alweer naar buiten. Zitten mokken brengt me niet dichterbij

bij mijn droom om mijn moeder eindelijk met pensioen te laten gaan, en Lottie wilde dat ik de dag buiten doorbracht. Dus nu ik op dit moment niet de baan die ik wilde kan najagen, is het tijd om er hier eentje te vinden, in Seabrook. Ik loop de trap met kinderkopjes af, sla kordaat een brede weg in en stap stevig door richting het centrum, waar kleine ondernemers in het toeristenseizoen goede zaken doen. Er zal vast ergens iemand zijn die me wil aannemen.

Een van de dingen die ik het meest had gemist aan thuis, was dat je hier overal lopend naartoe kunt. Binnen een paar seconden weet ik weer precies waarom Seabrook bekendstaat als een 'sprookjesboek dat tot leven is gekomen'. De bomen die er al eeuwen lijken te staan boren zich met gespierde wortels diep de grond in en slingeren zich tussen de wegen door. Vogels zingen in koor en eekhoorns schieten van tak naar tak. Huisen en winkels hebben geen huisnummers, dus overal hangen handgeschilderde houten borden met namen erop. Bristle & Brine, staat er op een zwaaiend uithangbord bij een boetiek met luiken in een kleur blauw die met doet denken aan de eitjes van een roodborstje.

Drie straten verder valt mijn blik op mijn doelwit: Seabrook Coffee House. De nieuwere toevoeging aan het dorpsplein heeft niet echt een originele naam, maar het pand zelf maakt veel goed.

Het witte landhuisje ligt verscholen op een kleine binnenplaats die je bereikt via een bakstenen straatje. Weelderig groen bekleedt het dak als een warme trui.

Als kind verstopte ik me achter de struiken van het toen verlaten huis als ik tikkertje speelde met de kinderen uit de buurt. Nu duw ik, als pas afgestudeerde volwassene, de piepende rode deuren open om te smeken om werk.

Een blond meisje steekt haar hoofd boven de kassa uit en grijnst enthousiast naar me. Ze ziet eruit alsof ze gisteren net oud genoeg is geworden om hier te mogen werken.

‘Goedemorgen! Wat mag het zijn?’ zegt ze met een stralende glimlach.

Tot mijn eigen verbazing sluipt er schaamte in mijn stem als ik antwoord. ‘Goedemorgen. Ik wilde eigenlijk vragen of jullie nog mensen zoeken.’ Misschien komt het doordat ik besef dat ik, met een diploma van een prestigieuze universiteit op zak, straks misschien een scholier als collega heb.

Alleen voor de zomer, houd ik mezelf voor, en zet snel een vrolijker gezicht op, zodat dit blijde meisje niet de volle laag krijgt van mijn post-afstudeercrisis.

Ze fronst haar wenkbrauwen, alsof ze mijn gezicht probeert op te slaan, en dan komt ze ineens in actie. ‘Ja! Ik ga het heel snel even aan de manager vragen!’ Ik frons terwijl ze als een muisje naar achteren schiet.

Onbedoeld vang ik op hoe Zonnige Tiener tegen de manager zegt dat er ‘een meisje’ is dat werk zoekt. Daarna volgt een gespannen uitwisseling met gefluisterde vragen en korte antwoorden, maar ik kan niet verstaan wat er gezegd wordt.

De manager staat met zijn rug naar me toe en zijn brede schouders versperren mijn zicht, maar de zon valt door het raam en belicht zijn hoekige jukbeen. Zijn haar zit rommelig op een manier die verradt dat hij het te druk had om er aandacht aan te besteden.

Het gesprek tussen Gespannen Manager en Zonnige Tiener stopt, dus ik draai me abrupt om zodat ze niet zien dat ik heb staan meeluisteren. Ik kijk zogenaamd naar buiten als ik voetstappen dichtbij hoor komen.

Een rustige, diepe stem klinkt vlak achter mijn linkerschouder.

‘Pardon, mevrouw?’

Het stemgeluid voert me in één klap mee terug in de tijd,

ondanks dat ik gewoon stilsta. Ik draai me om, nog gevangen in die ene seconde van ongeloof waarin mijn hoofd alleen maar schreeuwt: onmogelijk.

Mijn ogen vinden eindelijk de zijne en de bodem van mijn maag verandert in een haperende lift.

De persoon die altijd meer als thuis voelde dan mijn huis ooit deed, degene met wie ik twaalf vormende jaren deelde, de naam die te pijnlijk werd om nog aan te denken nadat hij verdween zonder ooit gedag te zeggen, staat nu recht voor me.

Meer tegen mezelf dan tegen hem fluister ik schor, alsof het woord vanzelf ontsnapt: 'Declan.'

Zijn ogen worden groter. Of beeld ik me dat in?

Behalve een minuscule trilling rond zijn mond blijft zijn kaak strak en beheerst. Hij oogt verbouwereerd, maar eerder berustend dan geschokt om mij te zien.

Waarom blijft hij zo kalm?

Alles aan hem voelt onmiddellijk vertrouwd en tegelijk totaal anders.

Declan heeft het soort gezicht dat steeds interessanter wordt naarmate je langer kijkt. Ik raak meteen verdwaald in alles wat er veranderd is. In de vier jaar sinds ik hem voor het laatst zag, is zijn gezicht hoekiger geworden; de lijnen van zijn jukbeenderen staan strakker onder zijn huid. Op zijn kaak is een waas van stoppels te zien. Nieuwe lijntjes tekenen zich af naast zijn ogen. Maar zijn kuiltjes, de moedervlek op zijn onderlip, net iets naar rechts, en die op zijn hals, iets links, die zitten nog precies waar ze horen.

'Blair', zegt hij kortaf, waarna hij één keer knikt, simpel en met iets van ongemak. Hij duwt me een sollicitatieformulier in handen, draait zich meteen om en loopt weg.

Dan zie ik iets wat er de laatste keer nog niet was. Hij trekt heel licht met zijn been.